

■ **постать**

Дух командира

Два роки тому на Донбасі розпочалися активні бойові дії. Безперечно, найважчий тягар війни терпляче несли на своїх плечах українські солдати. Проте рядові захисники України потребують взаємодії та координації із тисячами інших бойових одиниць...

4-5
стор.

■ **подія**

На вірність народу

В Ізмайльському навчально-тренувальному загоні Держприкордонслужби 80 солдатів-строковиків присягнули на вірність українському народові. В урочистій обстановці біля Бойового прапора військової частини зі зброєю в руках кожен новобранець дав клятву обороняти Вітчизну, захищати її суверенітет і територіальну цілісність.

5
стор.

■ **гість номера**

Захисник воротарського кордону

Напередодні XV чемпіонату Європи з футболу своїми спогадами і думками ділиться легендарний воротар кийвського «Динамо» зразка 80-их Віктор Вікторович Чанов.

6-7
стор.

Прикордонник України

№ 22 (5516)
10 червня 2016 року

ЗАСНОВАНА У 1943 РОЦІ

ГАЗЕТА ДЕРЖАВНОЇ ПРИКОРДОННОЇ СЛУЖБИ УКРАЇНИ

Фото: Дмитро СЛІВНОГО

Поле бою – татамі

2
стор.

■ **кордон за тиждень**

Державний кордон України перетнуло **1,562 млн** осіб та **372 тис.** транспортних засобів

Затримано за незаконне перетинання кордону **58** осіб, зокрема **25** незаконних мігрантів

Вилучено **13** одиниць зброї, **276** боєприпасів та **400** г вибухівки

Затримано товарів і вантажів, що незаконно переміщувалися через державний кордон, на **691 тис.** гривень

коротко про головне

Діти загиблих волонтерів отримують допомогу

Кабінет Міністрів України на своєму засіданні ухвалив рішення та виділив кошти двом дітям, батьки яких загинули у Луганському аеропорту 2014 року. Під час розгляду цього питання Перший віце-прем'єр-міністр Степан Кубів розповів, що проектом розпорядження передбачено виділення коштів Мінсоцполітики з резервного фонду держбюджету у сумі 1 мільйон 218 тисяч гривень для надання одноразової грошової допомоги Бочневичу Миколі Сергійовичу та Бочневич Юлії Сергіївні по 609 тисяч гривень кожному. За словами урядовця, їхні батьки загинули під час надання волонтерської допомоги у серпні 2014 року в Луганському аеропорту.

Сергій ПОЛЩУК

Візи в режимі он-лайн

З червня нинішнього року Міністерство закордонних справ України розпочало введення в експлуатацію інформаційно-телекомунікаційної системи «Віза». Новітні технології допоможуть суттєво спростити процедуру видачі українських віз. З часом у всіх дипломатичних установах України за кордоном іноземці матимуть можливість зареєструвати візове клопотання он-лайн і призначити дату подачі документів без необхідності чекати у черзі. На сьогодні вже десять закордонних дипломатичних установ України та оперативний відділ Департаменту консульської служби МЗС в аеропорту «Бориспіль» здійснюють спрощене оформлення віз.

Аліна ДАНИЛУК

Євробачення на старті

Уряд утворив Організаційний комітет з підготовки та проведення в Україні 2017 року пісенного конкурсу Євробачення. Перемога співачки Джамали на попередньому музичному турнірі відкрила для нашої країни вікно можливостей. За задумом організаторів конкурсу Євробачення сприятиме популяризації нашої країни у світі та пришвидшить втілення реформ. Першочерговими завданнями новоствореного Оргкомітету є вибір міста, в якому проходитиме конкурс, а також розроблення і подальше схвалення детального плану заходів.

Світлана ДЕЙЧУК

На роботу в Ізраїль

Днями міністр закордонних справ України Павло Клімкін та посол Держави Ізраїль Еліав Белоцерковські підписали Міжурядову угоду про тимчасове працевлаштування українських громадян в окремих галузях на ринку праці цієї країни та Імплементативний протокол А до неї. Експерти переконані, що цей документ, який, до речі, ще повинні ратифікувати парламенти обох країн, має важливе практичне значення для українців. Він визначає правові засади тимчасового працевлаштування в Ізраїлі й передбачає можливість підписання інших протоколів, що зроблять цю державу більш доступною для вітчизняних фахівців.

Олена ТАЩИЛІНА

змагання

Поле бою – татамі

На Олімпійській базі «Конча-Заспа» уже в'яте проходить турнір з рукопашного бою на Кубок Президента України, присвячений Дню Конституції. Переможців визначали серед представників силових структур.

Світлана ДЕЙЧУК

Участь у престижних змаганнях взяли команди Держприкордонслужби, Управління держохорони, Служби безпеки України, Міністерства оборони, Головного управління розвідки МО, Нацгвардії, Державної пенітенціарної служби, Національного Антислужбового бюро та інші. Загалом першість виборювали 14 відомчих колективів, у кожному з яких – приблизно по 10 спортсменів. Більшість із них – учасники антитерористичної операції. Турнір проводився у восьми вагових категоріях.

Серед почесних гостей змагань були заступник Глави Адміністрації Президента

України Андрій Таранов, міністр молоді та спорту України Ігор Жданов, а також керівники силових структур держави. Зокрема, Голова Держприкордонслужби

України генерал-полковник Віктор Назаренко перед початком турніру підбадьорив команду нашого відомства і побажав хлопцям успіхів та перемоги. Така підтримка додала прикордонникам впевненості та заповзяття.

Хоча на татамі виходили непрофесійні спортсмени, поблажок їм не давали. Уболівальники реагували палкими емоціями, спостерігаючи за цікавим і напруженим спортивним дійством та підтримуючи своїх фаворитів. Самі учасники стверджують: перемога для них важлива, але принципових протиріч серед відомств немає.

Оцінку результатів поєдинків на татамі забезпечувала поважна суддівська колегія.

За результатами турніру в командному заліку спортсмени Державної прикордонної служби України посіли четверте місце. А у вагових категоріях до 70 кілограмів – Анатолій Жураківський і понад 90 – Тарас Мандрик – вибороли перші місця.

Як зауважили судді, рівень учасників змагань з кожним роком зростає. Усі представники силових відомств показали достойну фізичну підготовку, витривалість і майстерність.

оперативне затримання

«НАРКОЛАБ» в елітному містечку

У рамках спільної операції прикордонники разом зі співробітниками інших правоохоронних структур України та країн ЄС викрили членів злочинного угруповання, які організували в Одесі лабораторію, де виготовляли синтетичні наркотики.

Людмила ТКАЧЕНКО

Операції передувала копітка робота, що велася півроку. Розпочалася вона з інформації, яку Держприкордонслужба отримала від представників німецької поліції. Останні повідомили про виявлення на території цієї країни восени минулого року кількох поштових відправлень із наркотиками.

Нарколабораторію злочинці облаштували в орендованому будинку одного з елітних котеджних містечок. Під час обшуку правоохоронці знайшли амфетамін, близько 50 кілограмів прекурсорів і хімічних речовин для виробництва «зілля», колби, обладнання для фасування наркотиків та пакування посилок. Крім того, вилучено електронне обладнання

для дистанційного керування процесом виготовлення. У двох орендованих квартирах поплічників наркоторговців знайдено незареєстрований пристрій для відстрілу гумових куль, наркотичні засоби, близько 12 кілограмів прекурсорів, пакувальні матеріали тощо. Усі члени угруповання є переселенцями з Донбасу.

Також встановлено, що зловмисники отримували замовлення електронною поштою від клієнтів з України, зокрема й тимчасово окупованих територій Донецької та Луганської областей, а також із багатьох країн світу.

Правоохоронці вилучили 36 посилок, які ділки планували відправити до США, Німеччини, Швейцарії, Японії, Австралії,

Польщі, Великобританії та Греції. Усього було вилучено півтора кілограми синтетичних наркотиків та близько 500 грамів марихуани.

Наразі триває досудове розслідування. Зловмисникам «світить» кримінальна відповідальність у вигляді позбавлення волі строком до 12 років.

Успішне проведення спецоперації є результатом інтеграції відомства в європейську систему безпеки та поглибленням взаємодії з правоохоронними органами країн ЄС.

– Партнери нам сьогодні довіряють, а спільні зусилля направлені на ліквідацію стійких каналів транскордонної злочинної діяльності, – наголосив Голова Держприкордонслужби генерал-полковник Віктор Назаренко.

■ у правовому полі

ВПСам – офіційний статус

Днями на шпальтах найповнішого українського збірника нормативно-правових актів – «Офіційний вісник України» – з'явився наказ МВС «Про затвердження Положення про відділ прикордонної служби Державної прикордонної служби України». Таким чином, документ офіційно набрав чинності.

Ірина МАСТЕЛЬ

Наказ успішно пройшов попереднє погодження з Генеральною прокуратурою, Міністерством оборони та Національною гвардією. Над розробкою Положення працювали співробітники Департаменту охорони державного кордону Адміністрації Держприкордонслужби. Воно має не персоналізований характер та підлягає застосуванню усіма 203 відділами прикордонної служби, що нині функціонують по всьому периметру українських рубежів.

Відтепер основи діяльності підрозділу, який безпосередньо здійснює охорону державного кордону України, законодавчо закріплені та чітко регламентовані.

Це зовсім не означає, що раніше відділи функціонували незаконно. Дотепер їхні завдання, функції та повноваження визначалися винятково внутрішніми наказами та інструкціями. Крім цього, раніше фактично був відсутній механізм правового регулювання

виконання відділом його обов'язків, а у керівника підрозділу не було чітко визначених повноважень. Що стосується структури Положення, то воно розбите на три розділи. У першому дається визначення відділу прикордонної служби, правова основа його діяльності, перелік категорій і типів ВПС, зазначається, які відділення або групи можуть організаційно входити до їх складу, а також визначено взаємодіючі силові структури, контрольні та інші органи.

Варто зазначити, що з метою протидії правопорушенням на кордоні у Положення закладено норму, що дозволяє виносити постанови по справах про адміністративні

правопорушення начальникам відділень (груп) інспекторів прикордонної служби та дільничних інспекторів. Раніше цим займався виключно начальник ВПС, що створювало певні незручності.

Другий розділ документа присвячено завданням, функціям, повноваженням та правам відділу прикордонної служби. До тих, що раніше визначалися виключно внутрішніми наказами відомства, додалося декілька нових.

Зокрема, тепер ВПС має право залучати спеціалістів органів державної влади, підприємств, установ і організацій усіх форм власності, громадських організацій, створених відповідно до законодавства (за згодою), для розгляду питань, що належать до його компетенції. Крім того, ВПС має право запитувати в установленому чинним законодавством України порядку від органів державної влади, державних підприємств, установ та організацій інформацію про хід виконання завдань і здійснення заходів забезпечення дотримання режиму державного кордону України, прикордонного режиму та режиму в пунктах пропуску через державний кордон України (пунктах контролю, контрольних пунктах в'їзду-виїзду) у межах компетенції.

Останній розділ Положення чітко визначає, хто очолює відділ, підпорядкування начальника ВПС, за що він відповідає, а також якими правами та обов'язками його наділено.

Таким чином, для керівництва в оперативно-службовій діяльності відділи прикордонної служби вперше отримали нормативно-правовий документ, що створює їм певний захист у правовому полі під час виконання завдань.

■ спецоперація

Прикордонний десант на «Євро-2016»

Представники Державної прикордонної служби України братимуть участь у проведенні спеціальної операції «Єврокубок 2016».

Людмила ТКАЧЕНКО

Під час чемпіонату Європи з футболу, який проходить з 10 червня по 10 липня нинішнього року, сектор авіаційної безпеки Європейської агенції з управління оперативним співробітництвом на зовнішніх кордонах (FRONTEX) проведе операцію «Єврокубок 2016». Її мета – підвищення рівня безпеки футбольного чемпіонату. Для участі в заході, який проведеться в аеропортах Франції, запрошено представників прикордонних відомств усіх держав Євросоюзу, що стали учасниками «Євро 2016», а також країн, національні збірні яких пройшли до основного турніру: України, Албанії та Туреччини.

Тож троє українських прикордонників нестимуть службу в аеропортах Парижа,

Марселя, Ліона та Лілля з метою здійснення прикордонного контролю, недопущення в'їзду екстремістів або радикально налаштованих осіб, ввозу зброї, боєприпасів, вибухівки та інших засобів терору. Варто зауважити, що обов'язки правоохоронців розподілено. Так, один вітчизняний прикордонник відповідатиме за безпосередню координацію діяльності між Національною поліцією Франції, Адміністрацією Держприкордонслужби, аеропортами України та Франції, а також налагоджуватиме взаємодію з дипломатичними і консульськими представництвами обох держав, контролю зміни прикордонних нарядів і здійснення контролю другої лінії у французьких аеропортах.

Слід зазначити, що українська прикордонна делегація є однією із найбільших за кількістю запрошених фахівців, адже досвід, набутий вітчизняними правоохоронцями під час проведення «Євро-2012», дуже важливий для колег із Франції.

Загалом у чемпіонаті братимуть участь 24 команди, які проведуть 51 гру на десяти стадіонах у дев'яти містах Франції. Всього

очікується 2, 5 мільйона глядачів на трибунах та близько восьми мільйонів уболівальників у фан-зонах.

■ навчання

Ризики під контролем

Фахівці Держприкордонслужби взяли участь у навчальному курсі з аналізу та управління ризиками, який відбувся у Прикордонному коледжі для керівного складу ОБСЄ в Душанбе.

Ігор ПЛЕТЕНЬ

Прикордонні аналітики разом із колегами з Киргизької Республіки, Таджикистану, Казахстану та Афганістану навчалися за двома модулями. Перший стосувався особливостей отримання та

оцінки інформації, а також аналізу ризиків. Під час другого модуля учасники вивчали порядок аналізу організованої злочинності, зокрема й збору оперативних даних щодо злочинів, пов'язаних із порушенням режиму кордону.

Заняття проводилися у форматі змагань, котрі спонукали представників прикордонних відомств працювати на кінцевий результат.

■ гарячі будні

Знайшовся вантаж! На три мільйони!

Реалізуючи оперативну інформацію, прикордонники Луганського загону разом із співробітниками СБУ виявили в районі населеного пункту Новобіла, за декілька кілометрів від держрубежу, вантажівку «Мерседес», заповнену товарами народного споживання турецького виробництва. Під час огляду автівки з'ясувалося, що вона опломбована, а водія чи інших причетних осіб поблизу не знайшли. Невдовзі в ході оперативно-пошукових заходів вдалося знайти водія, який виявився мешканцем Лисичанська. Проте товаросупровідних документів у нього не було. Чоловік стверджував, що вони у власника вантажу, при цьому відмовився називати його ім'я. Згодом у присутності представників фіскальної служби водій відкрив вантажівку для огляду. Машину було завантажено більш ніж 130 тьоками з трикотажними виробами турецького виробництва. Орієнтовна вартість конфіскованого товару становить понад три мільйони гривень.

Руслан ГРЕХ

А Тедді – молодець!

У рамках реалізації оперативної інформації прикордонний наряд у пункті пропуску «Устилуг», що на Волині, зупинив автомобіль «БМВ» чеської реєстрації, який прямував до України. Під час його поглибленої перевірки спільно з представниками фіскальної служби за допомогою службового собаки Тедді виявлено пакунок з таблетками наркотичної дії. Собака, натренований на пошук наркотичних засобів, під кожухом коробки передач автомобіля знайшов 300 таблеток медпрепарату «Субутекс». Водій «БМВ» – 36-річний волинянин не зміг пояснити правоохоронцям, як препарат опинився в його автомобілі.

Ігор ПЛЕТЕНЬ

«Комплімент» від контрабандистів

Під час проведення посиленних заходів з охорони кордону «зелені кашкети» відділу «Красноільськ» отримали від румунських колег повідомлення про появу біля спільної ділянки невідомих осіб. У ході перевірки інформації прикордонники Чернівецького загону виявили групу осіб, які, подолавши загороджувальний паркан, рухалися в бік державного кордону із пакунками на спинах. Побачивши правоохоронців, незнайомці покидали свої ноші та почали тікати. Одного зі зловмисників вдалося наздогнати та затримати. Пошуки його співників наразі тривають. Під час огляду місця затримання виявлено 42 ящики сигарет марок «Марбл», «Ротманс», «Комплімент» та «Хілтон».

Сергій БРОВКО

■ **постать**

Дух командира

Безперечно, найважчий тягар війни вже третій рік поспіль терпляче несуть на своїх плечах українські солдати. На передньому краї вони щодня ризикують життям, потерпають від спеки та стужі. За це їм – народна повага й слава.

Проте рядові захисники України потребують взаємодії та координації із тисячами інших бойових одиниць. Тож мають бути керівники, які враховують безліч обставин та складають силу-силенну окремих «пазлів» у єдину картину. І приймають потрібні рішення залежно від змін обстановки. Відповідальність на них – особлива. Причому не лише юридична. Фатальні управлінські прорахунки однією солдатською мужністю не виправити. Втрачене людське життя – не повернути.

Костянтин КРИМСЬКИЙ

Юрій Лисюк очолив Донецький прикордонний загін ще 2011 року. Призначення було свідомим. На той час офіцер вже понад три роки служив начальником штабу ОКПП «Київ», тобто став топ-менеджером з організації прикордонного контролю. Тому напередодні Євро-2012 був направлений на один із напружених напрямків руху іноземних шанувальників футболу до жаданих трибун «Донбас Арени». Тоді вітчизняна, вже майже поліцейська система пропуску через державний кордон проявила себе якнайкраще.

То були благословенні часи: для охорони «зелених» ділянок кордону цілком вистачало сил дільничних інспекторів. Стосунки з місцевим населенням – хороші. Найбільші проблеми – черги автомобілів у курортний сезон та контрабанда. Штатна бойова зброя – під надійним замком. Взаємодія із російськими колегами – конструктивна.

Утім, менш ніж за два роки європейські правоохоронні підходи дали несподіваний збій. У березні 2014-го, коли російська Держдума надала тамтешньому президенту права на використання військ за кордоном, очікувалося пряме вторгнення. При цьому українських армійських частин у прикордонні практично не було. Отже прикордонники фактично лишалися єдиною силою, готовою «на порозі» зустріти «гостей».

Звісно, шансів вціліти під тиском навали «зелені кашкетів» мали не більше, ніж камі-

Люди відчували: командир тримає ситуацію під абсолютним контролем. Навіть якщо його поруч немає, довіра – повна.

кадзе. Проте люди залишалися на постах, розуміючи, що вчиняють правильно. А решта від них не залежить. І так із співробітників правоохоронного органу день за днем перетворювалися на справжніх бійців.

Паралельно на Донбасі розпочалося начебто безпідставне «бродіння» серед населення. Біля прикордонних підрозділів, які недавно були невід'ємною частиною життя регіону, з'явилися пікети. Головна вимога – надати «громадськості» права контролю за переміщенням зброї. Спочатку це явище сприймалося як щире занепокоєння змінами у країні. Полковник Юрій Лисюк виходив до мітингуючих та переконував, що його підлеглі ні до якої політики стосунку не мають. Їхнє завдання – лише берегти кордон. Однак поступово стало зрозумілим: заворушення штучні й старанно роздмухуються спеціально навченими особами.

«Пожежа» в умах донецчан розгорялася поволі. Вони не бачили ворогів у тамтешніх охоронцях кордону, більшість з яких – місцеві. І навіть спочатку щиро їм допомагали.

Але приїжджі агітатори уперто тлумачили: це окупанти, які стоять на заваді повноцінному народному щастю. Зразковим прикладом виставлялися події в Криму.

Далі – більше. У квітні Маріуполь поступово переходить під владу сепаратистів. Міліція, СБУ та прокуратура – невідомо на чийому боці й фактично не діють. Українські армійські підрозділи в місті відсутні. А єдину частину Внутрішніх військ після декількох нападів передислоковано у передмістя.

Тож представляти законну владу України тут залишалися лише прикордонники. На персонал по всіх місцях розташування підрозділів розпочався відчутний тиск. Прикордонні гарнізони спочатку переконували «перейти на бік трудового народу», потім залякували. Але даремно. Ген стійкості виявився сильнішим.

Якщо згодом у Маріуполі українську державність було відновлено, то в інших населених пунктах ситуація була значно гіршою. Стало очевидним: втримати свої позиції буде непросто.

Звісно, війна – це не Євро. Доводилося постійно стикатися з тим, до чого не готувалися. Спиратися можна лише на принципи: стійкість, вірність, турбота про підлеглих та честь.

Юрію Лисюку випало перебудувати свідомість «на марші» і навчати непростой командирській науці, не експериментуючи над підлеглими. І не залишаючи собі права ані на найменшу помилку. Одне із найперших завдань – побудова оборони та забезпечення від можливого нападу будівель управління загону й підрозділів. Для цього консультувалися з колегами з армії та Нацгвардії. Багато

чого розумного підказав і ветеран декількох війн Ігор Момот.

Так для захисту штабу загону від закидання ручними гранатами на деревах було натягнуто рибальські сітки, у ключових місцях розташовано вугнєві точки та відпрацьовано варіанти реагування на будь-які дії противника. Тим паче, вже 2 червня штурму було піддано управління прикордонного загону в Луганську. Гарантій, що подібного не станеться у Маріуполі, не було. Звісно, вірогідність повномасштабного наступу в місті, куди вже повернулися українські війська, була невисокою. Але від окремих диверсій захиститися досить непросто. І дійсно, 7 червня штаб Донецького загону обстріляли з гранатометів. На щастя, ніхто з прикордонників тоді серйозно не постраждав. Нових спроб чекали постійно. Тим більше, за тиждень прикордонна автоколона прямо у місті потрапила в засідку. Тоді загинуло п'ятеро колег з Оршанця – перші безповоротні втрати Служби на цій зухвалій війні.

На переговорах із блокувальниками, березень 2014-го

Зрештою, нервова напруга – шалена. Щодня і особливо щодночі – постійне чекання бою. Сон, вірніше забуття, – лише після світанку і лише на кілька годин. Заспокоюють тільки сигарети – одна за одною. Спиртного категорично не можна: розум потрібен ясний.

Загиблі – біль особливий. Серед підлеглих Юрія Лисюка таких трагічних випадків було дванадцять. Прізвища та обставини назавжди закарбувалися у серці. Єдине, що втішає, – полеглі прикордонники обійшлися противнику недешево: незрівнянно дорожче ніж той сподівався. Утім, ворог своїх бійців не жалів. Так, після бою за пункт пропуску «Маринівка» лікарні міста Сніжне були ледь не завалені тілами вбитих сепаратистів. У прикордонників – лише троє легкопоранених.

Люди відчували: командир тримає ситуацію під абсолютним контролем. Навіть якщо його поруч немає, довіра – повна. Якщо відає наказ – потрібно виконувати негайно і вже потім міркувати про причини та наслідки. Зрозуміло, що працювати людям довелося багато. Взяти хоча б риття окопів та зведення бліндажів. Нелегка справа. Намети встановити легше. Проте коли йдеться про збереження життя, економити на власному поті не слід. Бо кров зрештою все одно обійдеться дорожче.

Зашморг навколо прикордонних форпостів затягувався. Бо хоч і тягнулася техніка для «народних республік» здебільшого через «зелені» ділянки, але залишати у себе в тилу українські сили противник бажання не мав. Тому на прикордонні гарнізони поступово наростав тиск – від начебто мирних блокувань до масованих обстрілів. І хоча абсолютна

більшість була налаштована триматися до кінця, командир мав чітко визначити момент, коли сенс далі утримувати позиції втрачався. Адже співвідношення сил і засобів, як правило, складалося не на користь «зелених кашкетів». Отже необхідно було створити для противника максимальні проблеми, але зберегти при цьому людей. Природно, що наказ на відхід давала відповідна висока інстанція, однак підставою для вчасного прийняття рішення було бачення начальника загону.

Перші зіткнення сталися в районі залізничного пункту пропуску в Іловайську. Обстановка тут майже дійшла до точки кипіння. Арсенал – під загрозою захоплення накрученим пропагандою натовпом. Рішення – зброю вивезти, із розташування тимчасово піти. Адже залишатися на станції, від якої до лінії кордону навпростець більше двадцяти кілометрів, вже не мало сенсу. А ось втратити озброєння – справа серйозна. Тому довелося

Юрію Лисюку випало перебудувати непросту командирську науку, не залишаючи собі права ані на н

спланувати блискавичну операцію та вивезти вміст зброярні без втрат.

Наступна точка конфлікту – Донецький аеропорт. Починаючи з 6 травня міжнародне повітряне сполучення тут припинилося. Усе йшло до запеклих боїв. Очевидно, що співробітники відділу виконувати свою роботу не могли. На евакуацію зброї не було ані найменших шансів. Тому її при відході було передано спецпризначенцям зі Збройних Сил.

Тримати під контролем кордон стало все важче. Почалися відверті обстріли, зокрема і з території Росії. Інший момент – сусідська бойова техніка заїжджала на українську землю і після залпу поверталася назад. Усі звернення з цього приводу до російських колег результату не давали. Ті роздивлялися сліди «Градів» із характерно спаленим ґрунтом та лише знизували плечима – мовляв, це були фермери, що провезли зерно. А стріляють виключно в Україні.

Відповідь «інформацію не підтверджено» лунала щоразу. Стало ясно: іншого чекати не варто. Паралельно із невизнанням очевидного представники суміжної сторони повідомили, що у разі необхідності українські прикордонники можуть переходити на територію Росії. Утім, особливо їй не наполягали...

Згодом бойовій техніці, що прибувала з боку Росії, вже не дивувалися. До обстрілів також звикли, бо усвідомили: стріляти у відповідь у жод-

ни свідомість «на марші» і навчатися експериментуючи над підлеглими. Найменшу помилку.

ному разі не можна. Тому залишалося зціпити зуби та чекати, коли ворог проникне на територію України і лише після цього вступати у бій.

У вересні 2014-го фронт на ділянці Донецького заводу стабілізувався. Лінія зіткнення перейшла у стан, який зберігся фактично й до сьогодні.

Певна річ, сухопутний відрізок кордону опинився у ворожих руках, проте прикордонники не здали своїх позицій без серйозного спротиву. Не втратили зброю, максимально

зберегли та навчили людей. Захисники донецьких кордонів стали силою, значно потужнішою за ту, якою були на початку АТО. І далеко не в останню чергу такому результату сприяв особливий дух командира. Дух впевненості та готовності діяти.

Полковник Юрій Лисюк тоді отримав нове призначення – начальника ОКПП «Київ». Але повернувся у Бориспіль вже з іншим баченням організації служби. Мимоволі міркував, як облаштувати оборону штабної будівлі: як розташувати вогневі позиції, де обладнати бліндажі та окопи. Постійно цікавився усім, що відбувається навколо Маріуполя.

Незабаром отримав посаду начальника управління прикордонного контролю Департаменту охорони державного кордону Адміністрації Служби.

І хоча традиційний «зорепад» до Дня Незалежності 2015-го не став для прикордонників щедрим, в Указі про присвоєння вищих військових звань значилося ім'я Юрія Олександровича Лисюка.

Напрямок, який нині очолює генерал-майор Юрій Лисюк, на перший погляд, здається доволі мирним. Адже скрізь, крім КПВВ у зоні АТО, прикордонний контроль – процес доволі безпечний. Утім, досвід 2014-го не дає спокою. Гібридна війна підступна. І служити слід так, щоб ворожа зухвалість не застала нікого зненацька. Тож до можливих ускладнень варто готуватися заздалегідь.

Єдине, від чого відмовився молодий генерал із своїх бойових звичок, – це сигарети. Коли навколо не стріляють, вони не потрібні.

А ще він вірить: донецькі прикордонники неодмінно повернуться на вимушено залишені рубежі. ■

■ подія

На вірність народу

В Ізмайльському навчально-тренувальному загоні Держприкордонслужби 80 солдатів-строковиків присягнули на вірність українському народові. В урочистій обстановці біля Бойового прапора військової частини зі зброєю в руках кожен новобранець дав клятву обороняти Вітчизну, захищати її суверенітет, територіальну цілісність та недоторканність, сумлінно й чесно виконувати військовий обов'язок.

Ігор ПЕРЕГНЯК

На свято запросили батьків і родичів, які приїхали зі Львівської, Івано-Франківської, Тернопільської, Хмельницької, Запорізької та Дніпропетровської областей. Завітали на захід і ветерани-прикордонники, представники місцевої влади, а також керівництво Південного регіонального управління та органів охорони державного кордону.

З вітальними словами до учасників церемонії звернулася мати моряка-прикордонника Світлана Руда, а курсант навчального дивізіону матрос Роман Безручко від імені своїх побратимів пообіцяв неухильно дотримуватися Конституції та законів України, бути вірними Військовій присязі й виконувати накази командирів.

Одним із перших привітав молоде поповнення командир Ізмайльського навчально-тренувального загону Морської охорони капітан 2 рангу Ілля Куценко.

«Сьогодні нове покоління охоронців морських рубежів складає Військову при-

сязу на вірність українському народові. За велінням серця вони обрали найшанованішу в народі професію – захищати кордон України. Впевнений, що ви мужньо подолаєте всі життєві випробування, станете взірцем виконання конституційного обов'язку та з гордістю будете нести високе звання моряка-прикордонника», – сказав Ілля Куценко.

Після урочистостей для гостей провели екскурсію територією навчального закладу. Гостям показали класи з основ судноводіння, організації служби та забезпечення безпеки мореплавання, а також артилерійського й протичовнового озброєння кораблів і катерів Морської охорони. Побували вони і в лабораторії двигунів внутрішнього згоряння, а також ознайомилися з роботою електронної бібліотеки і такалажної майстерні. Особливе зацікавлення екскурсантів викликала демонстрація роботи тренажера з боротьби за живучість корабля.

Що ж стосується умов проживання, організації харчування та дозвілля курсантів навчального центру, то ними усі батьки молодих воїнів залишилися абсолютно задоволеними. ■

■ гість номера

ЗАХИСНИК ВОРОТАРСЬКОГО КОРДОНУ

Сьогодні у Франції стартує XV чемпіонат Європи з футболу. Братиме в ньому участь і збірна України. Для нашої команди цей форум знаковий: вперше пройшовши кризу сито відбіркового циклу та зламавши психологічний бар'єр стикових матчів із заклятим «другом» – збірною Словенії, вона чесно виборола право представляти нашу країну у цих змаганнях. Позаду залишилися численні прогнози та розмови стосовно складу команди. Попереду – ГРА! Післязавтра збірна України проведе перший матч у групі «С» зі збірною Німеччини, яка на сьогодні є чотириразовим чемпіоном світу і триразовим чемпіоном Європи.

Звичайно, ми переживатимемо та палко вболіватимемо за нашу команду, радітимемо успіхам. Сподіваємося, що нині, як і тридцять років тому, наші хлопці порадують уболівальників перемогами. Тоді, у травні 1986-го, кийське «Динамо» вдруге привезло в столицю України Кубок володарів кубків, виборовши перемогу в іспанського «Атлетіко». А вже за місяць збірна СРСР вирушила на чемпіонат світу у Мексику. Її основу і тренерський штаб на чолі з головним тренером склали вихідці з України.

Наш кореспондент звернувся до одного з ключових гравців тодішнього «золотого» складу української команди – воротаря «Динамо» Віктора Чанова з проханням поділитися своїми спогадами й думками.

– Вікторе Вікторовичу, історія знає багато прикладів футбольних династій. Серед сучасних – італійці батько та син Мальдіні, данці – брати Лаудрупи, іспанський воротар Карлос Бускетс та його син – опорний захисник Серхіо та інші. Ви також із футбольної сім'ї: ваш батько – знаменитий воротар, старший брат – теж голкіпер. Виходить, у наймолодшого з родини Чанових і вибору не було?

– Однозначної відповіді не маю. Я з дитинства бігав з м'ячем у дворі, любив футбол, у мене було прізвисько Бишовець (Анатолій Бишовець – знаменитий нападник кийського «Динамо» 60–70-х років минулого століття, народився у Києві – Авт.). Не дивуйтесь, але я починав грати на полі у нападі. Одного разу, займаючись у футбольній секції, перед тренуванням склалася ситуація, коли захворіли обидва воротарі та мій перший тренер – Петро Андрійович Пономаренко запропонував стати

його однолітників, важкою і часто несправедливою. Він народився 1923 року, пішов на війну, приписавши собі один рік, аби швидше потрапити на фронт. Воював у полковій розвідці, де втрати були страшними. Про ці роки він не дуже любив згадувати, хоча й пройшов шлях від рядового до лейтенанта, мав чотири бойові ордени та шістьнадцять медалей.

Професійну футбольну кар'єру батько розпочинав у команді «лейтенантів» ЦБЧА – Центральний будинок Червоної Армії. Був дворазовим чемпіоном СРСР, став володарем Кубка країни. 1952 року після програву на Олімпіаді збірній Югославії (у ті часи політичні відносини з цією балканською країною були напруженими і поразка збірної сприйнялася керівництвом СРСР як своєрідна зрада – Авт.), почалися справжні репресії як стосовно футболістів, так і до команд у цілому. Життя моему батькові в прямому сенсі врятував тодішній міністр вугільної промисло-

«Думка батька була важливою для мене...»

у «рамку». Із завданням впорався, більш того – мені сподобалося, тож я задумався над зміною «амплуа». Згодом вже батько наполягав, щоб я визначився з подальшою долею і вирішив, ким я себе бачу. Ось так вирішив продовжити кар'єру вже як воротар.

– До речі, Віктор Гаврилович впливав на Вашу футбольну свідомість?

– Так, звичайно, він давав професійні поради, і я до них прислуховувався. Його думка була важливою для мене. Доля батька, зокрема й футбольна, була, як у багатьох

вості Олександр Засядько. Він «сховав» його у «Шахтарі» зі Сталіно (тодішній Донецьк). Ця команда згодом стала для батька рідною, в ній він грав до завершення кар'єри і продовжував працювати далі, вже в іншій якості. А команду «лейтенантів», як ми всі знаємо, 1952 року просто розігнали.

Однак найбільший вплив на мене як футболіста мав старший на 8 років брат В'ячеслав. Він – теж воротар – починав у «Шахтарі», завершив – у російському ЦСКА. Сьогодні, працюючи у футбольній академії, виховує молодих талановитих гравців.

Біографічна довідка:

Віктор Вікторович Чанов народився 21 липня 1959 року в Донецьку. Радянський і український футболіст грав на позиції воротаря. Майстер спорту міжнародного класу (1980 рік). Заслужений майстер спорту СРСР (1986 рік).

Кар'єру розпочинав у донецькому «Шахтарі» (1978–1981 рр.), більшу її частину провів у воротах кийського «Динамо» (1982–1990 рр.). З 1990 по 1994 рік грав у чемпіонаті Ізраїлю. Став чемпіоном цієї країни 1991 року. Був тренером (1995–1996 рр.) і головним тренером (1996 рік) клубу ЦСКА–Борисфен (Київ).

Зіграв 21 матч за збірну СРСР, пропустивши лише вісім м'ячів. Неперевершене досягнення: суперники змогли забити Віктору Чанову перший гол лише за 7,5 року після дебюту в збірній, аж у 17-му матчі.

13 травня 2016 року Указом Президента України нагороджений орденом «За заслуги» II ступеня.

Чанови – воротарська династія. Батько – Віктор Гаврилович Чанов – дворазовий чемпіон СРСР, визнаний найкращим воротарем Української РСР (1958–1959 рр.). Брат – В'ячеслав Чанов також починав кар'єру в донецькому «Шахтарі». Сьогодні працює у воротарській академії в Москві.

– Рідна команда батька стала для Вас своєрідним трампліном. Яку роль відіграв «Шахтар» у Вашій воротарській кар'єрі?

– За часів СРСР «Шахтар» називали «міцним горішком». Ми дійсно були незручним суперником не тільки для сусідів по турнірній таблиці, але й для грандів. Саме тоді у моєму характері з'явилася одна риса: на футбольному полі я не люблю програвати! Цього ж вимагали і наші вболівальники. Якоюсь ми програли у чемпіонаті з непристойним рахунком. Наступного дня керівництво, зібравши нас на базі, у повному складі відвезло на шахту, де всю команду спустили на глибину півтора кілометра і показали, в яких умовах працюють наші вболівальники, для яких футбол – це частинка життя і своєрідна психологічна віддушину. Враження було настільки сильним, що у наступній грі ми «внесли» суперника, якщо не помиляюсь, з рахунком 5:0.

Однак ми знаємо Лобановського не лише як гарного футбольного тренера. Він був неперевершеним наставником. Особисто я ніколи не спізнаюся. Валерій Васильович повторював, що краще прийти на десять хвилин раніше, аніж на п'ять пізніше. І вимагав цього від підлеглих. Або він казав нам: якщо не можеш виконати – не обіцяй і скажи про це людині чесно. А пообіцяв – зроби все, щоб слова дотримався.

Нас штрафували за неохайний зовнішній вигляд або коли гравець з'являвся у команді непоголеним. Якщо футболіст приїжджав на базу на брудній машині або був у «змішаному» одязі (верх – спортивний, низ – звичайний або навпаки), теж вираховували гроші.

Зважаючи на молоді літа ми ображалися, а сьогодні розуміємо, що Лобановський все робив правильно.

– Цей рік – особливий для всього кийського «Динамо», а найбільше – для його

«Зважаючи на молоді літа ми ображалися, але сьогодні розуміємо, що Лобановський усе робив правильно»

Або ще один приклад: 1979 року на молодіжному чемпіонаті світу у напівфіналі ми зустрілися з командою Парагваю. Гра закінчилася вничю і переможця визначала серія пенальті. Четвертий удар у наші ворота я відбив, а потім одразу сам бив п'ятий одиннадцятиметровий, який вирішував долю протистояння. І забив! Ми виграли цей матч.

– Лобановський неодноразово наголошував, що роль воротаря у команді вельми відповідальна та важлива у загальному малюнку гри. Ви це відчували на собі?

– Валерій Васильович залишив відбиток у житті й долі кожного зі своїх вихованців. Я не виняток. Почнемо з того, що я відчував з боку старшого тренера довіру та підтримку. Це був серйозний стимул. Лобановський неодноразово підказував захисникам: не знаєш як розпорядитися м'ячем – віддай пас Віктору і він розбереться. Не хочу вихвалитися, але з мене у чемпіонаті СРСР почався активно впроваджуватися прийом, коли воротар з першого довгого та точного пасу міг вивести нападника на ударну позицію. Іншими словами, провести блискавичну контратаку, яка була фірмовою «зброєю» кийського «Динамо».

Я ж починав у юнацькому віці як нападник, тому як для голкіпера пристойно грав ногами і використовував цей козир: робив точні середні та довгі передачі або активно застосовував їх для захисту воріт.

складу 1986-го року. 2-го травня виповнилося 30 років з дня феєричної перемоги у фіналі Кубка кубків. Своєрідний відбиток на події

Поради старшого брата

наклала трагедія на Чорнобильській атомній станції. Ви пам'ятаєте ті дні?

– Про справжні масштаби і наслідки цієї катастрофи ми, футболісти, як і всі пересічні громадяни, тоді навіть не здогадувалися. Моя дружина – лікар, її батьки теж медики за фахом. Тому нас оперативно поінформували про небезпеку. Тож, не гаючи часу, ми відправили сина до моїх батьків у Донецьк. Вже згодом, намагаючись дістати залізничні квитки на прохання знайомих, побачив на вокзалі величезні черги і бажання людей виїхати з Києва будь-куди.

Думаю про реальний стан справ був поінформований і Лобановський. Перед виїздом у Францію 26-го квітня, у день аварії, «Динамо» для вболівальників влаштувало відкрите тренування. Валерій Васильович пояснив, що ми повинні підняти настрій прихильникам і простим жителям столиці. Після занять форму, у який ми були на полі, у нас забрали і більше ми її не бачили. Без вказівки головного тренера це б ніхто не наважився зробити.

– Питання про Чорнобильську аварію ставили делегації і у Франції. Що відповідали гравці команди?

– Ми налаштувалися на фінал, тобто на саму гру. А трагедію під Києвом не могли коментувати, тому що самі були обмежені в доступі до об'єктивної інформації. Справжню картину того, що сталося, ми побачили у новинах, коли дивилися французьке телебачення. Звичайно, вона кардинально відрізнялася від офіційної позиції, яку подавала радянська влада.

– Повернемося до фіналу, точніше до кадрів телебачення. Глядачі бачили, як вболівальники несли команду на руках по перону Київського вокзалу. Це був справжній тріумф!

– То була своєрідна крапка в історії з поверненням команди. А взагалі цікавий сам початок цієї історії. Гра проходила у Ліоні. Після її завершення ми переїхали у Париж. Зі столиці Франції команда мала вилетіти до Москви, тому що рейсів у столицю України не існувало. Наш літак вилетів з тригодинним запізненням, бо надійшов дзвінок про мінування. Але це все було другорядним, адже ми везли додому чемпіонський Кубок. Усі перебували у піднесеному настрої. Яким же було наше здивування,

коли ми зійшли з борту літака у Шереметьєво. Нас зустрічав водій автобуса, а також... чиновник Федерації футболу. Все!

У Києві з Москви ми їхали потягом, адже наш рейс вилетів за графіком значно раніше. І тільки на рідному вокзалі зрозуміли, що ми – чемпіони і вкотре переконались у палкій любові вітчизняних уболівальників до «Динамо».

– Того ж 1986-го року у Мексиці проходив чемпіонат світу. Шанувальники футболу пам'ятають, як напередодні змагань зняли з посади головного тренера збірної Малафєєва і призначили Лобановського. І основу збірної склали гравці київського «Динамо». Про нашу команду заговорили як про сенсацію. Як це відбувалось?

Воротарська династія Чанових

– Так, стартувала збірна досить потужно. У першому матчі ми вщент розгромили збірну Угорщини з рахунком 6:0. З Францією зіграли внічю (вона виборола бронзу – Авт.), переконливо здолали збірну Канади...

– А потім був чвертьфінальний матч зі збірою Бельгії, який відбувся 15 червня, і його ми несподівано прогнали з рахунком 3:4. Ходили чулки, що у спорт втрутилася політика...

– На моє переконання як безпосереднього гравця збірної – це збіг багатьох негативних обставин, зокрема й політичних, які стали причиною поразки. Це й відверті помилки суддівської бригади зі Швеції, і позиція деяких офіційних представників радянської федерації футболу.

«Тільки на рідному вокзалі зрозуміли, що ми – чемпіони і вкотре переконались у палкій любові вітчизняних вболівальників до «Динамо»

Валерій Васильович мав багаторічну традицію: перед кожною грою роздавав гравцям «основи» папірці, у яких останні писали склад команди на гру, виходячи з власних міркувань. Ця думка враховувалася головним тренером команди перед остаточним рішенням. Не став винятком і матч збірної з бельгійцями. Я точно знаю, що у чотирнадцяти записках з вісімнадцяти на воротарській позиції стояло моє прізвище. Однак тодішній керівник радянської федерації футболу наполіг на іншій кандидатурі, посилаючись на те, що у заявці занадто багато динамівців з Києва.

«Я переміг недуг завдяки невтомній праці, підтримці партнерів і довірі Лобановського...»

Валерій Лобановський на післяматчевій прес-конференції, тактовно обійшовши тему скандального суддівства, говорив про помилки гравців, які вплинули на загальний результат.

– Найболісніша тема для професійного спортсмена – це травми. Відомо, що деякий час Ви виступали з переломом руки...

– Це правда. У червні 1984 року наприкінці тренування я невдало відбив м'яч і отримав травму. Рентген показав перелом, мені наклали гіпс. Однак проходив я з ним

– Це був гарний період мого життя. На жаль, з тренерськими амбіціями не склалося так, як планував. Фінансові труднощі не дали можливості залишитися на плаву в столичній команді, яку я очолював. Однак як тренер зміг дати путівку у футбольне життя Едуарду Цихмейструку, Андрію Гусину та воротарю Віталію Реві.

– Враховуючи багаторічний досвід гравця і тренера, скажіть, будь ласка, як, на Вашу думку, змінився футбол? У чому гра мільйонів зробила крок вперед?

– Це швидкість. У всіх компонентах. Кожному гравцеві необхідно тримати високий темп гри, вміння стрімко пересуватися по полю, на ходу приймати правильні рішення, «бачити» перспективний розвиток атаки або навпаки, активно та агресивно пресингувати суперника на полі. У часи моєї юності все ж таки гра розвивалася повільніше. Спостерігаючи сьогодні матчі футбольних грандів здається, що деякі рішення приймаються гравцями вже на рівні рефлексів, а сама гра розвивається у темпі великого тенісу, коли ти поглядом ледь встигаєш спостерігати за переміщенням м'яча.

– Вікторе Вікторовичу, Ви багато подорожуєте світом, неодноразово перетинали кордони і спостерігали за роботою прикордонників. Якщо порівняти їхню діяльність тоді й зараз, які є відмінності?

– У мене ніколи не було непорозуміння з прикордонниками – як із нашими, так і з іноземними (сміється). Так що власних прикладів спілкування з ними у мене немає. Вважаю, що це добре, коли подорожуючий майже не помічає роботу вартівних рубежів. Однак хочу сказати, що і неозброєним оком видно, як змінилася прикордонна служба – у кожного є комп'ютер, перевірка документів триває швидко, помічаєш багато молодих і приємних обличчя у військовій формі. Від себе хочу побажати, щоб прикордонники, як і інші військові, повернулися із зони АТО живими та здоровими, а на землі запанував мир. Дуже хочеться, щоб наші охоронці рубежів займалися виключно мирною службою. ■

Спілкувався Андрій КУЧЕРОВ

Ворота «на замку»

чемпіонським вимогам, але я все одно грав у «основи».

Пройшовши цей важкий етап і ставши при цьому згодом найкращим воротарем місяця чемпіонату, несподівано зустрівся з цим лікарем. Побачивши мене, він у присутності інших гравців команди привітався та винувато посміхнувся. Я не стримався і зауважив, що не бачу його пуантів... Хлопці давилися від сміху, спостерігаючи за недолугою реакцією ескулапа (сміється).

– У Вашій біографії є тренерська сторінка. Як Ви самі оцінюєте цей час?

■ пам'ять

Не згасла їхня слава

Вшановуючи пам'ять героїв-побратимів старших поколінь, ветерани громадських організацій «зелених кашкетів» Львівщини та Волині побували на місцях розташування застав колишнього 90-го Володимир-Волинського прикордонного загону. Його бійці 22 червня 1941 року на березі Західного Бугу першими вступили у нерівний бій з гітлерівськими військами.

Володимир ЧАМАРА

У складі представницьких делегацій у заходах взяли участь: генерал-лейтенант у відставці Аркадій Яворський, ветерани-прикордонники Анатолій Соломін, Василь Фарина, Ігор Данильчук, Сергій Ріпа, Ігор Романишин, Валерій Гнатуша та інші. Першими, заздалегідь спланованими, були відвідини братської могили воїнів 11-ої застави на околиці села Заболотці. Тут червенево ранку 75 років тому особовий склад підрозділу разом із своїм командиром Олександром Уткіним до кінця виконав свій солдат-

ський обов'язок, захищаючи рубіж держави. 1967 року на березі річки Буг у пам'ять про героїв споруджено обеліск.

Коли ветерани прибули до пам'ятника захисникам кордону, що поблизу села Заставне, їх уже очікували представники місцевої громади. Спілкуючись з ними, голова Ради ветеранської організації Луцького загону генерал-лейтенант у відставці Аркадій Яворський розповів про мету візиту, а також поділився планами щодо військово-патріотичного виховання молоді. Він висловив глибоку вдячність селянам за їхню підтримку та шанування пам'яті захисників рубежів держави.

За активну участь у військово-патріотичному вихованні юних односельчан Аркадій Яворський вручив ветерану війни Федору Сибіру грамоту, а голова Ради ветеранської організації Західного регіонального управління Держприкордонслужби України полковник у відставці Ігор Романишин – комплект камуфльованого однострою. Наймолодший учень місцевої школи отримав зеленого кашкета.

Своєрідним змістовним доповненням акції ветеранів стали виставкові стенди, що демонструвалися біля пам'ятника героїв колишньої 12-ої застави. Хвилиною мовчання учасники зустрічі вшанували пам'ять тих, хто віддав своє життя, боронячи рідну землю. ■

■ благодійний проект

Дитячий цирк – дітям

У Львові в рамках проекту «Мій тато захищає Україну» понад три тисячі дітей учасників АТО та військовослужбовців силових структур мали змогу відвідати вистави Львівського державного цирку.

Ярослава МЕЛЬНИК

Співорганізаторами заходу стали громадська організація «Яскрава країна», Львівська обласна спілка соціального захисту бійців АТО та сімей загиблих, Асоціація учасників АТО Львівщини, громадська організація «Соціальний захист населення та учасників АТО м. Львів», а також представники силових відомств львівського регіону.

Як зазначив громадський діяч і співзасновник проекту «Мій тато захищає Україну» Петро Колодій, проведення таких заходів є насамперед важливим для дітей. Адже вони відчують, що ними опікуються, про них

дбають і роблять все можливе, аби в їхніх сердечках оселилася лише радість.

Вистава була незвичною, адже її підготували діти, які займаються в циркових студіях України та Угорщини. Проте юні артисти не поступалися в професіоналізмі своїм дорослим колегам. Цікаві номери з акробатами, жонглерами, веселими клоунами і кумедними тваринками – все це змушувало дивитися циркове дійство затамувавши подих.

Радісні усмішки на обличчях дітей військових, котрі нині захищають наш мир і спокій, – ось головна місія, яку ставить перед собою проект «Мій тато захищає Україну» і досягає її завдяки співпраці представників влади та громадськості. Організатори й надалі залучатимуть дітей до культурного і творчого розвитку.

Варто зазначити, що в різноманітних акціях і заходах проекту «Мій тато захищає Україну», започаткованому навесні 2015 року Львівською обласною радою за підтримки Львівської обласної державної адміністрації, взяли участь понад 20 тисяч дітей учасників АТО і героїв Небесної Сотні. ■

■ авіагалузь

Родина Анів стає на крило

6 червня багатопільовий транспортний літак Ан-178 повернувся до Києва після участі в міжнародному авіакосмічному салоні Berlin Air Show IFA-2016. Протягом чотирьох днів український літак виконував видовищні демонстраційні польоти.

Руслан ЧЕРНЮК

Як зазначають фахівці ДП «Антонов», які повернулися з Німеччини, вони провели низку зустрічей із зарубіжними партнерами, спрямованих на розширення міжнародного співробітництва при виробництві літаків підприємства й створення нових модифікацій.

Відвідав нашу експозицію й посол України в ФРН Андрій Мельник. Дипломат поділився своїми враженнями та зазначив, що єдина новинка виставки – український Ан-178 – спричинив справжній фурор на Берлінському авіашоу та забезпечив собі блискуче майбутнє.

До речі, вперше Ан-178 презентували торік. Цей транспортник може перевозити

різноманітні вантажі вагою до 18 тонн. Максимальна швидкість – 850 кілометрів на годину.

А тим часом президент однієї азербайджанської компанії підписав з українським Держпідприємством «Антонов» контракт на закупівлю десяти Ан-178. Переговори щодо придбання літаків цієї серії тривали близько одного року. Наразі сума угоди невідома, однак зазначається, що передоплату азербайджанська компанія вже внесла. Ані Азербайджан отримає впродовж двох років. Спочатку відбудеться поставка двох літаків, а потім – ще восьми.

Варто додати, що нещодавно на держпідприємстві «Антонов» відновили єдиний в Україні важкоавіаційний Ан-22 «Антей». Незабаром він полетить у перший рейс до Німеччини виконувати замовлення для НАТО. ■

■ фотофакт

Стартувала «Анаконда-2016»

У Польщі розпочалися найбільші в історії НАТО навчання «Анаконда-2016», в яких беруть участь понад 30 тисяч військовослужбовців із 24 країн. Ці навчання стануть наймасштабнішими маневрами військ у Європі з часів закінчення Другої світової війни. У них задіяно тисячі одиниць техніки, 14 тисяч американських солдатів, 12 тисяч – польських, 800 – британських, а також представники інших країн Альянсу. Крім того, в «Анаконді-2016» беруть участь і військовослужбовці українсько-литовсько-польської бригади.

Навчання проходять напередодні Варшавського саміту НАТО, який відбудеться 8–9 липня, і де очікується вирішення питання про розміщення додаткових сил НАТО на території балтійських країн і Польщі. ■

Засновник:
Адміністрація
Державної
прикордонної
служби України

Видається
з липня 1943 року

Прикордонник
України

Свідоцтво про реєстрацію:
КВ № 8071 (28.10.2003 р.)
Передплатний індекс:
61023

Головний редактор
Костянтин ПЯСЕЦЬКИЙ

Заступник
головного редактора
Андрій ГЕРАСИМКІВ

Чергова по номеру
Аліна ДАНИЛУК

Тижневик надруковано у друкарні ТОВ «Мега-Поліграф»

Адреса: м. Київ, вул. М. Вовчка, 12/14. Тел.: 581-68-15

Замовлення: 47912
Наклад: 5000 прим.

З питань розміщення реклами на шпальтах газети звертатися у відділ реклами та договірної роботи Інформагентства Держприкордонслужби України за тел.: (044) 566-43-30

Відповідальність за достовірність фактів, цитат, власних назв та інших відомостей несуть автори публікацій, а рекламної інформації – рекламодавець. Редакція не листується з читачами. Редакція може не поділяти точку зору автора. Рукописи не повертаються і не рецензуються. Редакція залишає за собою право редагувати матеріали. При використанні наших публікацій посилання на газету обов'язкове.

Наша адреса:
02099, м. Київ,
вул. Ялтинська, 11

Тел./факс:
566-43-30 (багатоканальний)
239-85-73, 239-85-77

E-mail: redactor@dpsu.gov.ua
kordo@ukr.net